

У навчанні дошкільників вирішенню конфліктних ситуацій з однолітками та дорослими ефективною формою є казкотерапія, яка допомагає зняти накопичену психічну напругу. Казкотерапія – метод, заснований на самому знайомому для кожної людини – казці, що дозволяє навчатися та брати досвід казкових героїв, безпечно переносячи його на себе. Казка здатна активізувати власні сили дитини, без перешкод відкрити для неї світ нових можливостей. Для кожного випадку психолог або педагог складає свою казку (терапевтичну метафору). Терапевтична метафора встановлює мотивацію на успіх, дає можливість побачити подію по-іншому, представляє більшу кількість виборів та шляхів, ніж дитина реально бачить у цю хвилину. За допомоги казкотерапії можна працювати з агресивними, сором'язливими дітьми.

У формуванні міжособистісних відносин дітей з однолітками та дорослими використовують методи біодрами (усі діючі персонажі у ньому – звіри), психодрами, корекційно-розвивальної фізкультури (діти виконують різноманітні посильні вправи). Метод біодрами педагоги використовують у роботі із дітьми, які схильні до проявів тривоги, страху, переживань стресових станів, травм. Діти програють спектакль, розподіляючи між собою ролі.

Практика свідчить, що найбільший ефект дає комплексне використання арт-терапії (наприклад, поєднання лялькотерапії з музикотерапією, ізотерапії та казкотерапії, музикотерапії та бібліотерапії тощо).

Таким чином, використання арт-терапії у формуванні міжособистісних відносин дошкільників та дітей молодшого шкільного віку допомагає розв'язати складнощі взаємовідносин з однолітками та дорослими; сприяє розвитку творчих здібностей та адаптивних навиків; вдосконалює засоби взаємодії у конфліктних ситуаціях.

Список використаних джерел:

1. Выготский Л. С. Психология искусства / Л. С. Выготский. – Москва: Владос, 2004. – 328 с.
2. Каган М. С. Морфология искусства / М. С. Каган. – Ленинград: 1982. – 295 с.
3. Копытин А. И. Системная АРТ-терапия / А. И. Копытин. Санкт-Петербург: Речь, 2001. – 382 с.

Петренко Т.В.

старший викладач,

Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»

ФОРМУВАННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНИХ КОЛЕДЖІВ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ВИРОБНИЧИХ ЕКСКУРСІЙ

Виробниче навчання має свої специфічні особливості, які визначають специфіку його методів. Основною метою виробничого навчання є формування у студентів пізнавальної діяльності. Ця мета конкретизується низкою завдань, розв'язання яких вимагає розкриття сутності пізнавальної діяльності, а саме: якість виконання роботи з урахуванням технологічних вимог до одержаних результатів, продуктивність праці, здатність самостійно приймати рішення, оволодіння культурою праці, творчим ставленням до неї і, нарешті, вміння аналізувати економічну доцільність виконаної роботи.

Реалізація цих завдань вимагає від викладача здійснювати процес навчання за допомогою методів виробничого навчання, до яких належать:

– показ прийомів трудових дій – майстер ретельно демонструє кожен складник трудової дії, загострює увагу студентів на окремих важливих моментах;

– вправи з виконання трудових дій – відпрацювання системи вправ, яка передбачає їх взаємозв'язок, ієрархію навчальних цілей, правильність виконання трудових дій, їх точність, швидкість, характер, урахування вимог до структури та якості дії тощо;

– самостійні спостереження студентів використовуються у зв'язку з обслуговуванням складного обладнання з метою виявлення показників для порівняння з іншими об'єктами на підставі відомих правил, вимог, нормативів;

– письмовий інструктаж – це застосування інструктивно-технологічних карт і алгоритмів для виконання комплексних робіт та для обслуговування, налагодження, діагностики неполадок й регулювання складного обладнання;

– методи навчання передових високопродуктивних прийомів і способів роботи – це показ та пояснення майстра виробничого навчання передових прийомів і способів, організація вправ з відпрацювання дій, бесіди з висококваліфікованими робітниками підприємства, самостійні спостереження за їхньою роботою, формування творчого ставлення до праці;

– «активні» методи виробничого навчання – це розрахунок режимів обробки, налагодження та регулювання обладнання; розробка й налагодження програм для автоматизованого управління, наприклад, станків з числовим програмним управлінням, промислових роботів і маніпуляторів; розробка монтажних схем, технологічних процесів; конструювання приладів тощо.

Методика організації та проведення виробничих екскурсій полягає в тому, щоб надати студентам технічних коледжів поза навчальної програми досить широке уявлення про сучасне виробництво, познайомити їх зі структурою підприємств відповідно до спеціальності, з умовами та специфікою роботи на них, але головне дає можливість розширити межі викладання спеціальних дисциплін і допоможуть студентам від теорії перейти до практики шляхом демонстрації обладнання, інструментів, матеріалів для виготовлення готової продукції; ознайомлення з новими технологіями виробництва; специфікою роботи конкретного підприємства галузі та багато іншого матеріалу, що стане у нагоді на ознайомчій, навчальній, технологічній та виробничій практиках.

Студент завжди «сам здійснює пізнавальну діяльність» (це основна умова засвоєння взагалі), але не завжди може і повинен бути самостійним [1, с. 284].

Отже, пізнавальна діяльність студентів технічних коледжів залежить не тільки від рівня підготовленості викладача до лекційних або практичних занять, а й від бажання впроваджувати нові форми надання інформації щодо підготовки майбутніх спеціалістів різних галузей народного господарства. Цьому також сприяє уміння самостійно приймати рішення у виробничих умовах, нести відповідальність за результат.

Список використаних джерел:

1. Чернілевський Д.В. Педагогіка вищої школи: Підручник. – Вінниця: 2008. – 408 с.